

זבח השלמים [תחת הדוד שהוא מבשלן
בן].⁽³⁴⁾

ולקח הכהן את הזרע בשלה [לאחר

וגלח הנזיר פתח אהל מועד] כלומר: יגלח
הנזיר אחר שישחט את השלמים בפתח
אוהל מועד⁽³²⁾ את ראש נזרו,⁽³³⁾ ולקח את
שער ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת

שהכתוב הוא כפשוטו, שיגלח פתח אוהל מועד.
ג. אף לשיטות התנאים שאין הכתוב בא לומר
שיגלח הנזיר פתח אוהל מועד ממש, יש
המפרשים בדברי התוספות מה ב ד"ה לא, שאין
מקרא יוצא מידי פשוטו לגמרי, וצריך הוא לגלח
בירושלים דוקא, [ויש מפרשים גבריהם באופן
אחר], והרמב"ם [נזירות ח ג] כתב שלכתחילה
מגלח הוא בלשכת הנזירים אשר בעזרת נשים,
טוראה בנושאי כלי הרמב"ם שהערו את מקורו.
ד. מבואר שם במשנה מה א: "ואם גילח
על אחת משלשתן [כלומר: על כל אחת
מקרבנות הנזיר ביום מלאת ימי נזרו] יצא.

33. גילוח זה הוא בתער דוקא ולא בשאר כל
מעבירי השיער, וכמבואר בנזיר לט ב

34. א. דרשו חכמים מיתור לשון המקרא, שנותן
תחילה מרוטב השלמים על השער ואחר כך
נותנו תחת הדוד.

ב. השילוח תחת הדוד כדי לשרוף את השער
מלבד שהוא מסדר "תגלחת הטהרה", עוד יש
בה דין שריפת איסורי הנאה, וכמבואר בתמורה
לד א, וראה בענין זה ב"חידושי מרן ר"ז הלוי"
הלכרות נזירות עמוד 52 ד"ה הא.

ג. לא כל המגלחים משלחים תחת הדוד,
והדין תלוי במקום גילוחו, ודינים אלו מתבארים
בנזיר מה ב.

ד. כתב רש"י: לפי שלמי נזיר היו מתבשלין
בעזרה, שצריך ליטול הכהן הזרוע אחר
שנתבשל, ולהניף לפני ד'; ובתוספות נזיר מה ב
מבואר ששחלמי נזיר היו מתבשלים בירושלים;
וברמב"ם [נזירות ח ג] מבואר שהשלמים היו

32. כתב רש"י: יכול יגלח בעזרה, הרי זה דרך
בזיון, אלא ויגלח הנזיר לאחר שחיתת השלמים,
שכתוב בהן "ושחטו פתח אוהל מועד" [ויקרא
ג, ב], והיא שיטת רבי יהודה במשנה בנזיר מה
א, ולשיטת התוספות והרא"ש שם, הכוונה היא
שישחט את השלמים תחילה ויגלח.

ומלשון רש"י משמע קצת שהגילוח הוא אחר
השחיטה ואינו ממתין לזריקה, ואולם בתוספות
פסחים פא ב כתבו להוכיח שהגילוח הוא אחר
הזריקה, וראייתם היא על פי ביאורם במשנה
בנזיר מו א שהביאו שם, ולפי פירושו של
המאירי באותה משנה אין הוכחה לדעה זו.

אולם לפי דעת התוספות בנזיר מז א [ויכן יש
משמעות בדברי רש"י בזבחים נה א ד"ה ואם
גילח], שאין הנזיר יכול לגלח תגלחת מצוה אלא
לאחר שהותר מאיסורי הנזירות שעליו, שאם לא
כן היות ואסור הוא בתגלחת אינו יכול לגלח אף
תגלחת מצוה, אם כן ממילא אינו מגלח אלא
אחר הזריקה, שהזריקה היא המתרת אותו
מאיסורי הנזירות.

ב. יש מן התנאים שחלקו על רבי יהודה,
וכמה שיטות בדבר:

שיטת רבי אלעזר במשנה שם, שהוא מביא
תחילה את החטאת — שהיא קודמת בכל מקום —
ומגלח עליה, [כן הוא לשיטת התוספות
והרא"ש, ולרמב"ם ומאירי שם הבנה אחרת
במחלוקת רבי יהודה ורבי אלעזר].

שיטת רבי אליעזר בברייתא שם, שהכתוב בא
לומר שיהא פתח אוהל מועד פתוח בשעה שהוא
מגלח.

שיטת רבי שמעון שזורי בברייתא שם, [כן
הוא לפי פשוטו, וראה "קרבן אורה" שם],